

ZSOLTÁROK KÖNYVE

107-116.

A 107.-ik zsoltár az Úrnak való hálaadásra buzdít az Ő jósága és szeretete miatt.

Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!

A zsoltár további része az emberek cselekedeteiről szól, majd egy háromszor is megismétlődő mondat következik: *Adjanak most hálát az Úrnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért,* Ha többet elmélnénk Istene, akkor többször tudnánk dicsérni és áldani Őt.

Így szóljanak az ÚR megváltottai, akiket megváltott az ellenség kezéből,

Péter elmondja nekünk, hogy nem romló aranyon és ezüstön váltattunk meg, hanem Jézus Krisztus drága vérében. Azelőtt a bűn fogságában voltunk, a Sátán szolgálói. Pál azt mondta, hogy *halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt,*

amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik.

Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testi kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiait voltunk emberi természetünk szerint, éppen úgy, mint a többiek.

Ebből a katasztrófális állapotból mentette meg Isten minket.

és összegyűjtött a különböző országokból; keletről, nyugatról, északról és délről.

Vannak, akik bolyongtak a pusztában, úttalan utakon, nem találtak lakott várost.

Éheztek is, szomjaztak is, elcsüggedt a lelkük.

De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és kimentette őket szorult helyzetükből.

Izrael népének helyzetét eleveníti fel itt a zsoltáros.

A helyes útra vezette őket, hogy lakott városba jussanak.

Adjanak most hálát az Úrnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, mert megittatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket.

Ez az ötödik versre utal vissza: *Éheztek is, szomjaztak is, elcsüggedt a lelkük.*

A kilencedik vers pedig: *mert megittatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket.*

A lélek az ember tudata. Előbb vagy utóbb minden emberben tudatosul az, hogy az élet valójában több kell legyen, mint amit eddig megtapasztalt, van ennél jobb élet!

A zsoltár második fele kezdődik:

Vannak, akik sötétségben ültek, a halál árnyékában, nyomorultan vasra verve, mert engedetlenek voltak Isten parancsával szemben, megvetették a Felséges döntését.

Itt azokról a bajba jutott emberekről ír, akik lázadni kezdtek Isten ellen. Hányszor kerültünk már mi magunk is szorult helyzetbe, mert visszautasítottuk Isten tanácsát, és azt mondtuk, hogy a magunk útját akarjuk járni, ami aztán gyakran vezetett rabsághoz.

*Ezért szenvedéssel törte meg szívüket, elbuktak, nem volt segítőjük.
De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és megszabadította őket szorult helyzetükből.
Kihozta őket a sötétségből, a halál árnyékából, köteleiket pedig letépte.*

A 10.-ik vers ezt írta: *nyomorultan vasra verve, itt pedig a válasz erre: köteleiket pedig letépte.*

*Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért,
mert betörte az ércskapukat, és leverte a vaszárakat.*

Aztán itt következik az újabb ember-kategória:

*Vannak ostobák, akiknek szenvedniük kellett vétkes életük és bűneik miatt.
Minden ételtől undorodtak, már a halál kapuihoz jutottak.
De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és megszabadította őket szorult helyzetükből.
Elküldte igéjét, meggyógyította, és a sír mélyéről kimentette őket.*

Isten gyakran a saját szavát használja arra, hogy gyógyítson, hogy megmenten. Amikor konkrét problémám volt, egy Biblia verset küldött a szívembe, pontosan amire szükségem volt, megerősített, és túlszárkálta a nehézségemen.

*Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért,
mutassanak be hálaáldozatot, beszéljék el ujjongva tetteit!*

Az Ótestamentumban a papok áldoztak az embereknek, hogy ezek Isten közelébe kerülhessenek. Voltak bűnáldozatok, ugyanakkor békeáldozatok is voltak, amelyek kifejezetten az Istennel való kapcsolattartás céljából léteztek. Megégették az Úr részét, majd a te részedet, és így ettetek együtt az Úrral. Az égő áldozatok az Istennek való odaszánást, elkötelezettséget jelképezték.

Most a kegyelem evangéliumának idejét éljük, és Jézus egyszer s mindenkorra feláldozta magát értünk bűnáldozatként. De ugyanakkor vannak más áldozatok az Újszövetségben, amelyekre buzdításokat olvashatunk. Ezek nem állatáldozatok, hanem gyümölcs áldozatok: *vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevéből vallást tévő ajkaink gyümölcseit.* Dicsérjük Istent, ez a békeáldozat egyik formája, mert így leszünk kapcsolatban Istennel, aki meghallgatja a népe hálaadását.

Találkozzatok esténként, és beszélgetsetek el az Úrról, és az általa tett nagyszerű dolgokról, az általa tett csodákról, és örvendeztetek az Ő dicsőségére emlékezve. Az Úr mindig érdeklődik az ilyen beszélgetések iránt, akárcsak mi magunk is, amikor halljuk, hogy valaki rólunk beszél. Az Úr megjegyzi ezeket, és azon a napon ékszerként számítja be majd.

A zsoltár következő része a tengerészeknek szól:

*Vannak, akik hajókon a tengerre szálltak, munkájukat a nagy vizeken végezték.
Ezek látták az ÚR tetteit, csodáit a mélységes tengeren.*

Az óceán mindig egy csoda, én imádom a vizet, szeretek lemerülni és a halakat és korallokat megfigyelni a mélyben.

*Szavára forgószél támadt, fölemelték őket a hullámok.
Égig emelkedtek, majd a mélybe zuhantak, kétségbeestek a veszedelemben.*

*Imbolyogtak, tántorogtak, mint a részegek, bölcsességük egészen odalett.
De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és kiszabadította őket szorult helyzetükből.
Lecsendesítette a forgószélet, elcsitultak a hullámok.
Örültek, amikor azok elsimultak, és a kívánt kikötőbe vezette őket.*

Isten munkája a kívánt révbe vezet majd minket.
A zsoltár az Úr munkálkodásának felsorolásával fejeződik be:

*Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, és az emberekkel tett csodáiért!
Magasztalják őt a nép gyülekezetében, és dicsérik a vének gyűlésében!
A folyókat pusztává tette, a forrásokat sivataggá,
a gyümölcsstermő földet szikessé a rajta lakók gonoszsága miatt.
A pusztában bővizű tavat árasztott, a szomszéd földön forrásokat.
Éhezőket telepített oda, akik várost alapítottak lakóhelyül.
Mezőket vetettek be, és szőlőket ültettek, amelyek termést és gyümölcsöt hoztak.
Megáldotta őket, és nagyon elszaporodtak, állatokban sem láttak hiányt.
De azután megfogyatkoztak, és görnyedeztek az elnyomás, a baj és gond miatt,
amikor gyalázatot zúdított az előkelőkre, és úttalan pusztaságban kellett bolyonganiuk.
De a szegényeket oltalmazza a nyomorúságban, nemzetségüket megszorítja, mint egy nyájat.
Látják a becsületesek, és örülnek, az álnokok pedig befogják szájukat.
Aki bölcs, jegyezze meg ezeket, és értse meg az ÚR kegyelmes tetteit!*

Az utolsó vers arról szól, hogy jegyezzük meg a hála és az imádat fontosságát.

A 108.-ik zsoltár:

*Kész a szívem, Istenem, arra, hogy énekeljek és zengedezzek lelkesen!
Ébredj, lant és hárfa, hadd ébresszem a hajnalt!
Magasztallak, URam, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt.
Mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig.*

Miért dicsérem Istent? Kegyelmeért és igazságáért.

*Magasztaljanak a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!
Segítsen jobbod, és hallgass meg minket, hogy megmenekülhessenek kedveltjeid!
Isten így szólt szentélyében: Örömmel adom örökségül Sikemet, és kiosztom a Szukkót völgyét.*

Dávid arról kezd beszélni, hogy Isten miként fog győzelmet és birtokokat adni neki.

*Enyém Gileád, enyém Manassé, Efraim sisak a fejemen, Júda a kormánypálcám,
Móáb pedig a mosdómedencém; Edómra teszem sarumat, Filiszteán diadalmaskodom.
Ki visz el az erős városba, ki vezet engem Edómba?
Csak te, Istenünk, noha elvetettél minket, te, Istenünk, bár nem jársz seregeinkkel!
Adj nekünk mégis segítséget az ellenség ellen, mert az emberi segítség mit sem ér!*

Aki tanácsadókkal és pszichológusokkal tölti idejét az olvassa el ezt ismét. Egy bölcs tanácsadó mindig az Úrhoz vezet segítségért, mert csak Ő tud valódi segítséget adni:
*Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem?
Segítségem az ÚRtól jön, aki az eget és a földet alkotta.*

Isten segítségével hatalmas dolgokat visziünk véghez, ellenségeinket ő tapossa el!

A 109.-ik zsoltár nyomán örülök, hogy nem vagyok Dávid ellensége, mert ebben a zsoltárban igazi támadást indít ellenük:

A karmesternek: Dávid zsoltára. Dicsérlek téged, Istenem, ne maradj néma!

Mert bűnösök és alattomosok tátották fel szájukat ellenem, hazug nyelvvvel beszélnek velem.

Gyűlölködő szavakkal vettek körül, ok nélkül harcolnak ellenem.

Szeretetemre vádaskodással felelnek, de én imádkozom.

Milyen hatalmas bölcsesség található a 4.-ik versben! Ahelyett, hogy visszaütnénk, vagy saját magunk akarnánk bosszút állni, mennyivel jobb lenne, ha imádkoznánk. A Sátán trükkje az, hogy fizikai konfliktusba rángat bele, mert ezen a területen teljesen el tud taposni. Mindig ezen jár az esze, mert a testben elsőprő fölénye van velem szemben.

Dávid itt azt mondja, hogy imádkozni fog, lélekben fog maradni, mert a lélek területén nekem van elsőprő fölényem vele szemben, hisz ő legyőzetett a kereszten. Ha lélekben maradok, akkor Jézus Krisztus kereszten aratott győzelmével tudom legyőzni őt, imádság segítségével.

A világ tele van szellemekkel, és ezek velünk szemben előnyt élveznek, mert nem köti őket az idő, az anyag, a tér. Az angyalok gyakran körülöttünk vannak, hogy vigyázzanak ránk, de vannak olyan szellemek is, amelyek fájdalmat és pusztítást akarnak okozni nekünk. Nagy harc zajlik a szellemi világban. Emlékeztek, amikor Dániel börtönt, imádkozott és várt Istenre, akkor az angyal 21 nap múlva jelent meg, és azt mondta, hogy „21 nappal ezelőtt, amikor elkezdted imádkozni, akkor Isten elküldött hozzád, de a perzsa herceg, azaz a Sátán megállította, és elfogott 21 napra, amíg aztán végre Mihály, a nagy herceg jött és kiszabadított engem. De most itt vagyok, és elmondom, hogy mit akar Isten elmondani neked.”

A szellemi világban folyó harc a kereszten csúcsosodott ki, ahol Jézus legyőzte a Sátán sötét erőit. A Kolossé 2-ben olvashatjuk, hogy diadalmaskodott a hercegségeken és fejedelemségeken, amelyek a szellemi világ erőit jelentik:

Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.

Ezért Sátán egy legyőzött ellenség, és ha a lelki szférában maradok, akkor döntő fölényem van vele szemben, és így Jézus Krisztus győzelmének erejével tudok ellene fordulni, és ezért ő meg kell hátráljon.

A szellemi erőket tehát nem köti a tér, az idő és az anyag, és ezért előnyben vannak velünk szemben. Olyan gyorsan mozdulhatnak egyik helyről a másikra, mint a gondolat, ugyanakkor nem kell ajtókon ki-be járjanak, hanem akár a falon vagy ablakokon keresztül is bemehetnek bárhová.

Nehéz egy olyan ellenséggel harcolni, akit nem látsz. Ez lelki nyomáshoz vezethet, viszont nekünk megvannak a lelki fegyvereink. A Biblia azt írja, hogy a legnagyobb fegyverünk ebben a harcban az imádság. Maga az imádság a lélek tulajdonságait veszi fel, és nem köti azt az idő, a tér vagy az anyag. Így mi imádkozhatunk bárkivel kapcsolatban a világon, és az imádságom azonnal odamegy a címzetthez, és Isten munkáját végzi el: megköti az ellenség erőit, és szabad utat enged Isten munkájának az Ő életében.

Amikor valaki becsap vagy hazudik nekünk, akkor a legjobb dolog az, amit Dávid is tett: imádkozunk. Ne harcoljunk a fizikai szférában, hanem vonuljunk vissza az imába, és ez hatalmas változást eredményezhet az emberek életében.

Évekkel ezelőtt volt egy Missouri állambeli szenátor, aki nagyon népszerű volt, és a Washington-i szenátusban ült. A felesége egy női imacsoportban vett részt otthon, Missouri-ban, és egy napon a hölgyek elhatározták, hogy együtt fognak imádkozni a férje megváltásáért. Megegyeztek, hogy minden nap délelőtt 10-kor bármit is csinálnak, megállnak, és azért imádkoznak, hogy Isten vonja magához a szenátor szívét, és hogy az őt sötétségben tartó ellenség ereje megtörjön.

A kongresszus szünetelése alatt hazajött a szenátor, és vasárnap, amikor a felesége felkelt, hogy menjen a templomba, ő is felkelt, és elment vele. A reggeli tanítás után előrement a Jézushoz való megtérési meghívásra, és nyilvánosan szívébe fogadta Krisztust. A felesége és a hölgyek teljes ekstázisban voltak!

Később a feleség elmesélte az imafogadalmukat. A szenátor azt kérdezte, hogy mikor kezdtétek. A feleség kiszámolta az időpontot: március 12.-én délelőtt 10-kor. A férje elővette a határidő naplóját, és kinyitotta ahhoz a naphoz, és a következőket olvasta fel: „A szenátusban ülök, és hallgatom a vitát, de hirtelen megvilágosodott előttem, hogy mennyire szükségem van Istenre.” A lélek ereje, amely életeket változtat meg!

Szeretetemre vádaskodással felelnék, de én imádkozom, mondja Dávid. Szerintem is ez a lehető legjobb dolog, de nem úgy, ahogy ő tette, mert így folytatja:

*Rosszal fizetnek nekem a jóért, gyűlölettel a szeretetért.
Állíts szembe vele egy bűnös embert, és vádló álljon jobbjá felől!
A törvénykezésből bűnösként kerüljön ki, még az imádsága is váljék vétekké!
Kevés ideig éljen, tiszttségét más kapja meg!
Fiai maradjanak árván, felesége pedig özvegyen!
Szüntelenül bolyongjanak és kéregessenek fiai, a romok között keresgéljenek!
Foglalja le mindenét a hitelező, idegenek fosszák meg szerzeményétől!
Senki se maradjon hűséges hozzá, senki se könyörüljön árváin!
Irtásák ki az utódait, már a következő nemzedék feledje el nevüket!
Még ősei bűnére is emlékezzék az ÚR, anyjának vétkeit se felejtse el!
Legyenek ezek mindig az ÚR előtt, emléküket pedig irtsa ki a földről!
Mivel nem volt gondja arra, hogy másokkal szeretettel bánjon, hanem a nyomorult és szegény embert, a megtört szívűt halálba kergette.
Szerette az átkot: érje is utol! Nem telt kedve az áldásban: maradjon is távol tőle!
Magára vette az átkot, mint a ruhát: hatoljon bele, mint a víz, csontjaiba, mint az olaj!
Az legyen ruhája, amely befedi, és öve, melyet állandóan visel!
Ezzel büntesse meg vádlóimat az ÚR, akik rosszat mondanak rólam!*

Ez aztán a vérbosszú! Milyen távol van ez Jézus tanításaitól, aki azt mondta, hogy „áldjátok azokat, akik átkoznak, és akik kihasználnak titeket”. De ez itt Dávid, és én is gyakran érzem ezt, amikor valaki ellenem mesterkedik.

Annak ellenére, hogy tudok azonosulni az imádsággal, el kell ismerjem, hogy ez nem a Krisztusi új ember, aki megbocsájt. Ha felfogom, hogy Isten milyen sokat bocsájtott meg nekem, én magam is megbocsájtást kell gyakoroljak.

A 8.-ik versben azt írta: *tiszttségét más kapja meg!* Az Apcsel első fejezetében, miután Jézus felment a mennybe, és a tanítványok Jeruzsálemben várakoztak a Szentlélek kiöntésére, Péter azt mondta, hogy szükség lenne Júdás helyett valakit választani, mert az Irás azt mondja, hogy *tiszttségét más kapja meg!* Péter tehát ezt idézi, és Júdásra alkalmazza. Ha elolvassuk Dávid vádjainak felsorolását, akkor láthatjuk, hogy Júdás árnyéka van mögötte.

A 21.-ik verstől kezdve Dávid magáért imádkozik, és megváltozik a hanghordozása:

*De te, URam, Uram, tégy jót velem nevedért! Jóságos szeretetteddel ments meg engem!
Mert én nyomorult és szegény vagyok, a szívem is sajog bennem.
Mint megnyúlt árnyéknak, úgy kell elmennem, elsöpörnek, mint a sáskát.
Térdem rogyadozik a koplalás miatt, testem lefogyott, sovány.
Gyalázatos lettem az emberek előtt, néznek rám, és fejüket csóválják.
Segíts meg, URam, Istenem! Szabadíts meg kegyelmesen!
Hadd tudják meg, hogy ez a te kezed műve, hogy te tetted ezt, URam!
Ha ők átkoznak is, te megáldasz, ha rám támadnak, megszégyenülnek, szolgálád pedig örülni fog.
Vádlóimat borítsa gyalázat, lepje el őket a szégyen, mint egy köpeny!
Hangos szóval magasztalom az URat, és dicsérem őt a sokaság előtt,
mert odaáll a szegény pártjára, megszabadítja a halálos ítélettől.*

A 110.-ik zsoltár:

Így szól az ÚR az én uramhoz: Ülj a jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad zsámolyává nem teszem!

Ez a zsoltár a Messiásról szól, és Jézus Krisztus teljesítette be. A Zsidó levél is idézi ezt a verset, amikor Jézusra utal. Jézus most az Atya jobb kezénél ül teljes dicsőségben, és Isten eljön, hogy megítélje az egész földet, és hogy legyőzze Jézus Krisztus minden ellenségét. A Nagy Megpróbáltatások idejének végeztével a nemzeteket mind maga alá veti.

A Zsidó levél írója azt mondja, hogy „Isten mindent maga alá vetett”, de mi még nem látunk mindent alávetve Istennek, mert ez még ezután fog eljönni.

*Hatalmad pálcáját kinyújtja az ÚR a Sionról: Uralkodj ellenségeid között!
Néped önként követ öltözetben, ha sereget gyűjtesz. Mint hajnal méhéből jött harmat, olyan a te ifjúságod.
Megesküdt az ÚR, nem bánja meg: Pap vagy te örökké, Melkisédek módján.*

Egészen Ábrahámig kell visszamenjünk, aki a házának szolgáit felfegyverezve legyőzte az öt királyt, akik Lótót, az ő unokatestvérét fogva tartották, és visszaszerezték a zsákmányaikat is tőlük. Amikor Ábrahám a szolgálival visszafele jött, éppen Jeruzsálem mellett járt, amikor a magasságos Isten papja jött szembe vele, hogy találkozzon vele, és bort és kenyeret hozott.

Ábrahám a zsákmány egytizedét odaadta neki, a papot pedig Melkisédeknek hívta, ő volt a béke királya. Ábrahám, a nemzet atyja, a hívők atyja, tizedet fizetett Melkisédeknek, aki megáldotta őt, és ez azt mutatja, hogy Melkisédek egy lépéssel Ábrahám fölött van, mert a kisebb kapja meg az áldást a nagyobbtól.

Ábrahám fia Izsák, akinek fia Jákób, akinek 12 fia közül Lévi volt az egyik, akit Isten felkent arra, hogy a papi törzs feje legyen Izraelben. Mózes és Áron családja pedig a főpapi család lett, Áron leszármazottjainak vonalán.

Jézus Isten nagy főpapja lett. A papnak kettős kötelezettsége volt: egyrészt megjelent Isten előtt az emberekért közbenjárva, másrészt pedig Isten szócsöve volt a nép előtt. Isten azt mondta Áronnak, hogy amikor a nép előtt az Ő nevében beszél, akkor ezeket mondja: *Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged!*

*Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad!
Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet!*

Az Új Testamentumban egy új közbenjárónk van, aki nem Lévi fia, hanem Ő a nagy főpap lett, aki Isten előtt minket képvisel, és előttünk pedig az Atyát képviseli. Egy zsidó rögtön ellenkezik, ha meghallja, hogy Jézus a nagy főpap titulását kapta meg, mert hogyan kaphatott ilyen címet akkor, ha Júda törzséből származik. A Biblia nem említi, hogy Júdából származhatnának papok, hanem azt írja, hogy Lévitől. Akkor hogy lehet az, hogy Jézus mégis főpap? Ebben a zsoltárban van a megoldás, Melkisédek rendje szerint.

A Melkisédek rendje megelőzte Lévi rendjét időben és rangban is, mert Lévi apja, Ábrahám fizetett tizedet Melkisédeknek. Ezért lehet Krisztus egy örökkévaló pap, Melkisédek rendje szerint. Vannak olyan bibliakutatók, akik azt vallják, hogy Melkisédek maga Jézus Krisztus volt, és az Ábrahámmal való találkozás egy volt a számos ótestamentumi Isteni megjelenés közül.

János evangéliumában olvashatjuk, hogy Jézus a farizeusokkal vitázik Ábrahámmal kapcsolatban, és azt állítja, hogy az Ő atyja az Isten.

Ezt mondták neki: „A mi atyánk Ábrahám.” Jézus így szólt hozzájuk: „Ha Ábrahám gyermekei volnátok, Ábrahám cselekedeteit tennétek.

De ti meg akartok engem ölni, olyan valakit, aki azt az igazságot hirdetem nektek, amelyet az Istentől hallottam: Ábrahám ezt nem tette volna....

Ábrahám, a ti atyátok ujjongott azon, hogy megláthatja az én napomat: meg is látta, és örült is.”

A zsidók erre ezt mondták neki: „Ötvenéves sem vagy, és láttad Ábrahámot?”

Jézus így felelt nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, mielőtt Ábrahám lett volna: én vagyok.”

Az Ábrahám, a ti atyátok ujjongott azon, hogy megláthatja az én napomat egyesek szerint Melkisédekre való utalás lehet, amikor Ábrahám tizedet fizetett neki.

Az Úr van jobboldon: királyokat zúz össze haragja napján.

Ítéletet tart a népek fölött, mindenfelé holttettek lesznek, összezúzza sok ország fejét.

Ez a rész Isten ítéletnapjáról szól.

A patakból iszik útközben, azért emeli föl a fejét.

A 111.-ik zsoltárnak 22 sora van, és mindenik sor a héber ábécé egymást követő betűivel kezdődik, és ehhez hasonló a 112.-ik zsoltár is.

Dicsérjétek az URat! Hálát adok az ÚRnak teljes szívből! a becsületes emberek körében és közösségében.

Nagyok az ÚR tettei, kikutathatják, akiknek csak kedvük telik benne.

Munkája fenséges és ékes, igazsága örökre megmarad.

Emlékezetessé tette csodáit, kegyelmes és irgalmas az ÚR.

Milyen nagy hibát követünk el, ha az ószövetség Istenét az ítélet és a harag Istenének képzeljük, akiből hiányzik a szeretet. A zsoltáros azt írja, hogy az Úr kegyelmes és irgalmas.

Eledelt adott az istenfélőknek, örökké emlékezik szövetségére.

Hatalmas tetteit kijelentette népének, nekik adta a pogányok birtokát.

Kezének munkái igazak és jogosak, rendelkezései maradandóak,

rendíthetetlenek mindörökké, igazán és helyesen vannak megalkotva.

Gondskodott népe megváltásáról, örökre elrendelte szövetségét, szent és félelmes az ő neve.

Ne hívjatok engem tiszteletesnek, mert semmi tiszteletes nincs a Chuck vagy a Smith névben. Visszautasítom ezt a megnevezést, mert ezt csak az Úrral kapcsolatban használják az Ótestamentumban, és közel istenkáromlás volna ezt a címet hordozni.

Igazából semmiféle titulust sem szeretnék magamnak, és mindig elgondolkoztat az az ember, aki az aláírása mellé odabiggyeszti a tiszteletes jelzőt.

Ez csak Istennek jár, de emberek sokszor más emberek tiszteletét akarják kiívni maguknak azzal, hogy titulusokat aggasztanak saját magukra. Az Isten lenéz, és rosszalóan figyeli az olyanokat, akik nem az Ő nevét emelik fel. Dicsőítsük Jézus nevét:

Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb,

*hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké;
és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.*

Mi, az emberek mindnyájan porból lettünk és porrá leszünk, mind romlottak vagyunk, és minden cím és rang, amellyel az emberek a másik fölé próbálják magukat helyezni átkozottak Isten szemében. A tiszteletes cím viselete a legrosszabb fajta büszkeség jele: a lelki büszkeségé.

A bölcsesség kezdete az ÚR félelme. A józan eszűek mind eszerint élnek. Az ő dicsérete örökre megmarad.

Még azért azt is hozzáteszem, hogy sok ember úgy viselte a tiszteletes címet, hogy egyszerűen csak tudatlan volt, és a hagyományokat követve nem is gondolt ezzel kapcsolatban arra, hogy megvizsgálja a Biblia álláspontját. Ezek nem büszkeség, hanem butaság miatt használták a tiszteletes címet.

A 112.-ik zsoltár:

Dicsérjétek az URat! Boldog ember az, aki az URat féli, sok örömet talál parancsolataiban.

Dávid azt írta, hogy Boldog ember az, aki... az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.

*Utódja hős lesz a földön, a becsületesek nemzedéke áldott lesz.
Vagyon és gazdagság lesz házában*

Nem hiszem, hogy ez kizárólag csak pénzügyi vagyont jelenthet, hanem az igazi gazdag emberek azok, akiknek házában Istent tisztelik. Ez a gazdagság nem romlik meg, ez nem halványul el és nem lopható el, ez Isten királyságának igazi gazdagsága.

igazsága örökre megmarad.

Világosság ragyog a sötétben is a becsületesekre attól, aki kegyelmes, irgalmas és igaz.

A jó ember könyörületes, és kölcsönt ad, ügyeit törvényesen intézi.

Nem is fog meginogni sohasem, örökre emlékezetes lesz az igaz.

Nem fél a rossz hírtől, erős a szíve, bízik az ÚRban.

Rossz hírek iőszakában élünk, az újság minden nap a világban történő töménytelen gonoszságról ír. Egyesek folyamatosan félnek attól, hogy valami baj fogja érni őket. De az az ember, aki az Úrban bízik, nem fél a rossz hírtől, mert a szíve szilárdan áll.

Egyeseknek nincs szilárd szívük, nem kötelezték el teljesen magukat Istennek. Egyik részük az Urat szolgálja, a másik részük a testüket, ezért aztán bizonytalan a járásuk, és félnek. Aki teljes szívével bíz az Úrban az tudja, hogy „bármilyen jöhet, az Úr velem van, megvéd engem, vigyáz rám, szeret engem. Lehet, hogy nem minden körülményt értek, de tudom, hogy Istennek oka volt arra, hogy mindezt megengedje az életemben, és végül mindent jóra fog fordítani, annak ellenére, hogy én ezt még nem látom.”

*Rendületlen a szíve, nem fél, végül megvetéssel néz ellenségeire.
Bőven adakozik a szegényeknek, igazsága örökre megmarad, hatalma dicsőségesen emelkedik.*

Ezzel ellentétben viszont a gonoszok:

Látja ezt a bűnös, és bosszankodik, fogát csikorgatja, és emészti magát. A bűnösök kívánsága semmibe vész.

Ebben a zsoltárban is, akár csak az 1-es számú zsoltárban az igaz embert a gonosszal ellentétbe állítják, s ez a héberek fejében a költészet:

*Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére,
hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.
Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.
Nem így járnak a bűnösök, hanem úgy, mint a polyva, amelyet szétszór a szél.*

A mi fejünkbe a költészet a rímelésről és ritmusról szól. A zsidók egy gondolat fokozásában vagy a gondolatok ellentétbe állításában látták a költészetet, rím és ritmus nélkül.

A 113.-ik zsoltár Hallelújával kezdődik és végződik.

*Dicsérjétek az URat! ÚRnak szolgálói, dicsérjétek, dicsérjétek az ÚR nevét!
Legyen áldott az ÚR neve most és mindörökké!
Napkelettől napnyugatig dicsérjétek az ÚR nevét!*

Ez a zsoltár is egy gondolat fokozásával kezdődik, az Úr dicséretének fokozása.

*Magasan fölötte van az ÚR minden népnek, dicsősége fölötte van az egeknek.
Ki hasonlítható Istenünkhöz, az ÚRhoz, aki a magasban lakik,
és a mélybe néz, az égre is, a földre is?
Fölemeli a porból a nincstelent, és kiemeli a szemétből a szegényt.
Az előkelők közé ülteti, népe előkelői közé.
Megengedi, hogy a meddő úgy lakjék a házban, mint fiaknak boldog édesanyja. Dicsérjétek az URat!*

A 114.-ik zsoltár Izrael gyerekeinek az egyiptomi rabságból való kiszabadítását eleveníti fel.

*Amikor Izráel kivonult Egyiptomból, Jákób háza népe az idegen nyelvű nép közül,
Júda lett az ÚR szent népe, Izráel a birodalma.
Látta a tenger, és elfutott, a Jordán pedig meghátrált.
A hegyek ugrándoztak, mint a kosok, a halmok, mint a bárányok.*

Nemcsak a Vörös tenger és Jordán vált ketté, de földrengések is voltak, például Jerikó falait is az pusztíthatta el.

*Mi lelt téged, tenger, hogy elfutottál, és téged, Jordán, hogy meghátráltál?
Hegyek, mit ugrándoztok, mint a kosok, és ti halmok, mint a bárányok?
Reszkess, te föld, az Úrtól, Jákób Istenétől,
aki a sziklát bővízű tóvá változtatta, a kovakövet forrássá!*

Ez utóbbi pedig arra az esetre utal, amikor Mózes ráütött a sziklára, amely vizet adott nekik a pusztaságban.

A 115.-ik zsoltár:

*Ne nekiünk, URam, ne nekiünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért!
Miért mondanák a pogányok: Hol van az ő Istenük?
A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart!
A bálványok ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai.
Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak.
Van fülük, de nem hallanak, van orruk, de nem szagolnak.
Van kezük, de nem tapintanak, van lábuk, de nem járnak, nem jön ki hang a torkukon.
Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak.*

Itt alapvető igazságokat olvashatunk.

Először is az emberek mindig arra hajlanak, hogy saját isteneket, bálványokat készítsenek maguknak. Az emberben megvan az imádás, a dicsőítés vágya. De amikor egy ember istent készít magának, azt a maga hasonlatosságára alkotja meg, tehát valójában saját magát imádja. Ők maguk faragják ki a bálványaik szemét, fülét, száját, kezeit és lábait. Miért kell ezeket kifaragni? Mert nekik is szemük, fülük, szájuk, kezük és lábuk van.

Új-Guineában van egy törzs, amelynek tagjai egytől egyig csípőficamban szenvednek, és a jobb lábuk rövidebb, mint a bal. Minden egyes kis bálványnak, amit ők kifaragtak a jobb lábuk rövidebb, mint a bal, hisz az ember saját maga hasonlatosságára teremti meg az istenét.

A zsoltáros azt is megfigyeli, hogy annak ellenére, hogy az ember saját magához hasonló istent alkot, mégis saját magánál mérhetetlenül alacsonyabb rendű ez az isten, mert hiába farag szemet az istenre, de az nem tud látni, hiába farag lábat, az nem tud járni.

A végső megfigyelés pedig az, hogy
Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak.
Egy ember olyanná válik, amilyen az ő istene. Ez az élet alapvető igazsága, amely alól nincs kivétel.

Ha saját magam képére alkottam az istenemet, amely sokkal alacsonyabb rendű, mint én, akkor ha ezt az istent kezdem imádni, akkor lealacsonyítom magamat: az istenem érzéketlen, nem lát, nem hall, nem érez, és én is érzéketlen leszek, nem fogom többé érezni Isten jelenlétét, nem fogom látni és hallani Őt.

Ha az istened hamis, te is hamissá válsz, ha az istened kegyetlen, akkor te is kegyetlenné válsz. Minden ember a saját istenéhez hasonlóvá válik. Ez lehet a világ legnagyobb átka. De lehet a világ legnagyobb áldása is, ha Isten a mi Istenünk.

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.

Az ember olyanná válik, mint az Istene:

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

Ha az igaz élő Istent imádom, akkor abban a dicsőségben részesülök, hogy naponta változok azt Ő hasonlatosságára, miközben Őt dicsőítem.

Az Új testamentumban ugye ezt olvastuk:

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.

Egyrészt van tehát egyik oldalon olyan isten, amelyet az ember sokkal alacsonyabb rendűvé alkot saját magánál, és így lealacsonyodik ennek dicsőítésével, másrészt pedig Isten az embert magasabb rendűvé változtatja önmagánál, annál, amivé az ember saját maga erejéből sohasem válhatna. Ezért van az, hogy az igaz élő Isten dicsőítése mindig felemelő tapasztalat, mert Isten az Ő hasonlatosságához emel fel minket.

Mindenki e két út egyikén halad: vagy lefelé, vagy felfelé. Minden embernek van istene, ne hidd azt el, ha valaki azt mondja, hogy ateista. Az isten az csak egy titulus az ő életében, annak a neve, ami életének fő törekvése, fő célja. Lehet, hogy az élvezeteket hajhássza egész életében, Molek az ő istene. Lehet, hogy a hatalmat isteníti, és mindent ellenőrizni akar, pénzt és vagyont, Mammon az istene. Lehet, hogy a tudását akarja fejleszteni olyan mértékben, hogy ezt tette élete fő céljává, istenének neve: Baál.

Izráel, az ÚRban bízzál! Segítséged és pajzsod ő.

Áron háza, az ÚRban bízzál! Segítséged és pajzsod ő.

Akik féltétek az URat, az ÚRban bízzatok! Segítségetek és pajzsotok ő.

Gondol ránc az ÚR, meg fog áldani. Megáldja Izráel házát, megáldja Áron házát.

Megáldja azokat, akik félik az URat, a kicsinyeket a nagyokkal együtt.

Szaporítson meg titeket az ÚR, titeket és fiaitokat!

Áldjon meg titeket az ÚR, aki az eget és a földet alkotta!

Az eget az ÚR egei, de a földet az embereknek adta.

A földet az embernek adta, de az ember elrontotta és átadta a Sátánnak, aki most a föld birtokosa. Jézus azért jött, hogy a földet megváltsa, és nem sokára eljön, és követelni fogja azt, amit megvásárolt, és én már alig várom ezt.

Nem a halottak dicsérik az URat, nem azok, akik a csend honába tértek,

Ez csak a zsoltáros saját okoskodása, akárcsak Jób esetében, akinek azt mondta Isten, hogy „Miért beszélsz a halálról, mert nem is voltál a pokol kapujában, nem tudod, hogy mi van ott, csak a saját kútfejedből szólsz.” Mivel ez a mondat nincs összhangban a Biblia egészének tanításával, ezért tudjuk, hogy ezek csak a saját gondolatai.

hanem mi, mi áldjuk az URat most és mindörökké. Dicsérjétek az URat!

84 perc